



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XIV. Continuatur miraculorum ipsius materia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

tum commodum & beneficium percepissent, atque remedium suarum afflictionum, ex quo illa gestarent; unâque alij, quibus ea applicuissent, cum ab ipsis peti non possent. Quibus experientijs habitis, animavi Confessarios Sanctæ, ut illi curarent dari corollas, & me ad eas ipsis dandas offerebam, ut, ubi fuissent benedictæ, haberent quod distribuerent. Et verò ex quo moror in Aula multa illi misi, quæ mihi remissa cum gratijs, quas ipsis Deus per-

suam servam communicavit, distribui in Aula, & extra eam, nec non illis, qui sunt profecti in Indias: & omnes agnoscunt, quàm sint proficue, præsertim verò experientia ostendit, eas prodesse, ut bene disponantur moribundi, & qui in malo degunt statu, ut emergant ex volutabro. De di similiter has corollas rusticis, & alijs juvenibus, quorum Confessarij mihi dicebant, se mirari, ipsos esse alios, quàm antea fuerint. Hactenus dicta Domina.

CAPUT XIV.

Continuatur miraculorum ipsius materia.



Eleberrima sunt, quia multum divulgata, duo illa nostræ Virginis miracula, quibus detrepente duas puellas ex ijs, quas Dei causâ educabat, docuit scribere. Ut verò clara & vera habeatur notitia, qualiter hi casus evenerint, referentur à me iisdem verbis, quibus ipsarum juramentum conceptum est. Mater Soror Maria de Trinitate, Monialis in religiosissimo Conventu S. Annæ Recollectarum S. Bernardi, educata in domo nostræ Virginis, post multa alia narrat in suo authentico testimonio, ac jurat quod sequitur. Ego ipsa sum, cui illud contigit, ut scriberem, licet scribere nescirem, quod ita evenit. Cum serva Dei jam suâ manu scribere non posset, mandavit illi Deus, ut scriberet manu alienâ. Vocavit me ergo aliquando, mihi que dixit: Puella sume pennam, & scribe, quæ tibi dicam. Ego eram parva, & excusabam me, quod nescirem scribere, nec unquam scripserim, sed neque id didicerim, & dixi: Domina, nescio scribere, neque id unquam feci. Fac tamen modò, subjunxit Domina, & scribe, etiam si formes literas, quales sunt in libris. Feci, quod eram iussa, & scripsi tam competenter, adeoque legibiliter, ut omnia potuerint perlegi, tametsi scriptum esset prolixum: atque idem ex eo tempore præstiti, & perrexi scribere, quæ mihi à formula Dei dictabantur. Ità id accidisse jurat Mater Maria de Trinitate.

Mirabilius longè est, quod contigit Marti Sorori Marianæ de Christo, Moniali Professæ in sacro Conventu Portæ Cœli: non solum enim nesciebat scribere, sed neque legere; quamvis modus, quo nostræ Virgo miraculum patravit, fuerit occultior. Sic autem Mater Mariana in suo juramento loquitur: Non habebat tum Venerabilis Domina ullam sociam, quæ nosset scribere, præter Dominam Elisabetham suam sororem germanam, quæ scribebat epistolas: pro alijs namque rebus scribendis nunquam à Sancta Marina sciivi fuisse adhibitam. Et cum ego scribere nescirem, quin imò nec legere, siquidem literas tantummodo noscebam, vocavit me quadam nocte, dixitque mihi: Puella, cur non scribis? Quia nescio, aiebam ego. Lege, respondit Venerabilis Domina, ac scribe, & bene tibi succedet. Ego subtrixi, & ipsa tum denuò: Adfer, inquit, requisita ad scribendum. Ivi, & ijs allatis Sancta dixit: An nescis formare literam N? Omnino sciam, subjunxi. Forma itaq; illam, respondit ipsa: atque hunc in modum mihi singulas seorsim literas dicebat, donec scripsissem: Noster Dominus. Et Sancta tum dixit. Taliter exprimes omnia, quæ volueris, si ita progressa fueris, & te quotidie aliquamdiu in legendo exercueris. Nec aliter factum est: nemo enim me amplius instruxit, neque aliud exemplar habui, quàm pauculas literas, quas mihi eadem serva Dei præformavit.

Inter

Inter alia, quæ Mater Mariana de Christo se audivisse jurat, & ipsorummet, quibus evenerunt, testimonio confirmata infra referam, recenset quoque sequentia, quæ ipsa est experta, & non secus ac reliqua omnia jurata asseverat. Cum essem animâ & corpore terribiliter afflicta, attulit mihi P. Fr. Andreas de Ponte corollam precatoriam, missam à famula Dei, dixitque: Domina tibi significat, ut circumdes istâ corollâ tuum collum, & nunquam eam deponas. Feci id, & est dubio procul miraculum: quandoquidem omnes ex molestiæ, quas tum patiebar, ita cessaverunt, ut me ipsam non agnoscam, neque aliud possim cogitare, quam remedium istud esse coeleste.

Item, cum Mater Priorissa nostri Conventus Portæ Cæli esset deposita à Medicis, petita à me fuit quædam fascia meæ Venerabilis Domine Marinæ, quam habeo. Ingressa sum cellam ægrotae adferens fasciam, & videns dictam ægrotam jam quasi, opinione meâ, mortuam, dixi intra me: Tempestivè sanè à me petitur fascia meæ S. Matris, postquam Mater Priorissa jam expiravit. Nihilominus illam ipsi applicui, atque eodem momento recepit priorem vultus speciem, & deprehensum fuit eandem habere melius: deinceps verò, magis convalescebat, vivitque in hodiernam diem. Hucusque hæc testis, & posterius istud factum contestantur etiam alij.

Mater Maria de Trinitate, de qua sum initio hujus capitis locutus, jurat aliud miraculum, quod in se comperit, & est hujusmodi: Quadam vice, dum essem parva, læsi caput, & ceppi vehementer flere: videns me autem famula Dei, jussit me venire ad se, attingensque manu meum vulnus dixit mihi: Bono esto animo, jam dolor abscessit, noli flere. Et verò ita erat, quia dolor in momento evanuit, atque vulnus fuit sanatum, sanguine quasi exsiccato. Hæc referuntur à dictis testibus: trans eo ad alia, quæ alij jurant.

Parvulus quidam filius Doctoris Torres Jordani laborabat febris tertianâ, eaque duplicatâ, & quotidie revertente, cum

iterato horrore ac paroxismo. Famula Dei Marina, misit in pocillo vitreo muneris loco matri pueri conditos mali citrei cortices. Observavit dicta mater, pocillum esse madidum, & interrogavit, quænam foret madoris causa: alumna verò, à qua fuerat allatum, respondit: Mea Domina Marina nunc primum ex eo bibit. Hoc audito mater plurimum confidens in sanctitate nostræ Virginis, quamvis jam adesset hora, quâ infirmo adventurus esset rigor febrilis, & circumstantes dicerent, nocituram ei aquam, si ipsi tunc daretur bibenda, porrexit illi unum ex ijs corticibus, & aquam in pocillo, dicendo: Si, mi fili, ex hoc pocillo biberis, & comederis quod Sancta misit, nec ista, neque alia posthac te infestabit tertiana. Deus respondit ipsius fidei, & puer ex eo momento liber fuit à febris.

Sorori Mariæ de Sacramento, Moniali in Conventu Portæ Cæli, ortus erat tumor instar sacri ignis sub brachio, quod ab humero ad cubitum usque occupabat, & eo aperto effluebat inde multum puris. Agebat tum cocam, atque ab igne & calore foci ita fuit inflammatum ipsius brachium, ut propterea intensissimos pateretur dolores. Id duabus tantum manifestavit Monialibus, nihil cæteris dicens, ne illis crearet nauseam, aut defereret officium humile sibi à sancta obedientia injunctum. Non potuit præ dolore ac palpitatione cordis somnum capere, & videns se in hac angustia constitutam, contulit se ad chorum, atque effunderis suum cor in conspectu Divinæ Majestatis oravit, ut ipsi per merita suæ servæ Marinæ dignaretur largiri sanitatem. Postea brachio applicuit Rosarium nostræ Sanctæ, quod illi dederat P. Fr. Andreas de Ponte, & eodem momento dolor fuit mitigatus, potuitque eâ nocte quietè dormire, ac deinceps convalescebat; tandèmq; ille tumor est resolutus in quasdam velut squammas, quæ ex parte affecta decidebant, fuitque ita sanata, ut nunquam hujusmodi amplius fuerit correpta infirmitate.

Catharina Gonsalez, nunc vidua Pasqualis Martini, & summo opere Sanctæ ad-

dicta,

dicta, testatur in suo juramento, se, cum maritus ipsius jam à Medicis fuisset depositus in morbo, quem iliacam passionem appellant, id significavisse Venerabili Virgini, ab eaque petivisse remedium extremæ hujus necessitatis. Misit illi corollam precatoriam, quâ infirmo applicatâ subito fuit notatum, quod melius haberet, & intra quatuor vel quinque dies convaluit. Ad ancillam dictæ Catharinæ Gonzalez, quæ ad ipsam fuerat missa, dixit Marina. Tuus herus ex hoc morbo, Deo favente, convalescet: verum modico postea vivet tempore. Hoc posterius noli nunc dicere tuæ heræ. Ità evenit, quia deinde obiit intra quatuordecim menses.

Puerum cujusdam suæ vicinæ, qui jam usque adeo malè valebat, ut à quatrduo nihil cibi sumpserit, attingit dicta Catharina Gonzalez eodem Rosario nostræ Sanctæ, quod maritum ipsius restituerat sanitati, & jurat, à se, dum ei applicaret Rosario, ista concepta verba fuisse pronuntiat: In nomine Sanctissimæ Trinitatis, Patris, & Filij, & Spiritûs Sancti, atq; Dominæ Marinæ de Escobar, tibi hoc Rosario applico, ut te sanet, si Deo placuerit: sin minus te hinc auferat. Quo facto, antequam inde abiret, melius habuit puer, comedit, statimque est sanatus, & in hodiernum usque diem vivit.

Mater Maria de Sanctissimo Sacramento, Abbatisa in Regio & religiosissimo Conventu S. Birgittæ, inter alia miracula, quæ refert, perveniens ad ea, quæ ipsa est experta, jurat sequentia. Inprimis cum gravissimo laboravisset morbo, ac adessent indicia, infirmitatem fore valde diuturnam, omnesque sociæ turbarentur, eò quod sancta ipsarum Domina, ob hanc invaletudinem esset privanda illius obsequijs; orante tantum postea hac Virgine, & acceptis quibusdam sacris reliquijs sibi ab ea missis, sinè mora melius valuit, potuitque postridie surgere sana.

Item jurat, eo anno, quo grassabatur febris tertiana, ex qua plurimi obiverunt, ægrotavisse duas suas socias, alumnas pariter nostræ Virginis, & se ab ijs missam fuisse ad suam Dominam, ut eam interroga-

ret, quid illis esset agendum, siquidem jam ipsis aperta fuisset vena: Sanctam autem respondisse: Meâ sententiâ, non curent sibi denuò venam incidi: si enim sanguinem emiserint, moriuntur. Nuntiavit id sociabus, & exposuit uni minus ægrotanti, quid Sancta diceret, quæ nolens abstinere ab incisione venæ, & adhibens alia remedia, est mortua: altera verò, cujus tertiana fuit longè acerbior, postquam audivit, Dominam suam judicare, ut abstineat à missione sanguinis, & è lecto surgat, obtemperavit, atque statim ità convaluit, ut imposterum tertianâ non laboraverit.

Aliàs, inquit, sum passâ gravissimum dentium dolorem, & nè adversâ valetudine meâ affligerem meam Dominam, advocavi Chyrurgum, ut unum corruptū evelleret, quem ille confregit pessimè ore divexato, & relictâ intus radice. Exegit tres menses inter ejulatus, insanendo præ doloribus: omnes enim metuebant, nè si eximeretur radix, grave majoris incommodi incurrerem periculum, eò quod profundissimè inhzreret. Vocavit me aliquando mea Sancta Domina, summè dolens quod me videret patientem, dixitq; mihi: Quæso per vitam tuam, cura tibi hodie eximi istam radicem, quia affligor videns te taliter constitutam; confido in Deo, bene tibi id cessurum, quod & ego ab illo petam. Vocavi subito Chyrurgum, qui eam evulsit me non sentiente, & curata sum ab omni defluxu, ut nullum ultra passâ fuero dolorem.

Mater Joanna de Christo, socia primum hujus Venerabilis Virginis, deinde verò Monialis Recollecta S. Bernardi in Monasterio S. Annæ, post alia miraculosa jurejurando confirmata, quæ in alijs vidit, jurat sequentia de seipsa. Erupit in mea manu pustula, quâ crescente augebantur & dolores. Medici mihi svadebant, adhibenda esse remedia, quod retuli meæ Sanctæ Dominæ, & ipsa accipiens modicum salivæ suæ, eâ trivit meam affectam manum, dicendo: Ecce hoc facere plurimum prodest, ut istud malum curetur. Ex eo tempore, non adhibito ullo alio

remedio, imminuebatur pustula, ut nec vestigium illius retinerem.

Invalit me quadam vice acerrimus quidam dolor, & dum ex eo decumberem, curavi dici meæ Dominæ, ut me commendaret Deo, quò me confortaret: atque ut sciret, me non posse vivere, si dolor semihorâ duraret. Jussit mihi responderi, ut haberem patientiam, duraturum enim viginti quatuor horis, atque tum cessaturum. Itâ prorsus contigit. Postea me idem dolor infestabat, redibátque tam sæpe, ut metuerem, nè fieret habitualis & continuus. Narravi meæ Sanctæ Dominæ meam afflictionem, quæ quidem maxima ideo esset, quòd metuerem, hac me infirmitate impediendam, nè fierem Monialis Recollecta Discalceata, quod unicè desiderabam; & respondit mihi: Noli affligi, nam confido in Deo, istum morbum tibi non futurum impedimento, quò minùs ineas hunc statum, & ego id in miseris meis precibus ab illo petam. Sic factum est, & tum per Dei misericordiam Monialis Discalceata, neque is dolor jam ultra decem annos rediit.

Dominæ Maria de Obregon, nunc Monialis Trinitaria, & quondam similiter sociâ hujus magnæ famulæ Dei, inter alia, quæ ex jam dictis refert, tanquam testis oculata, addit ex propria experientia, quæ sequuntur. Cuidam juveni ægroto, qui jam extremum fuerat unctus, mater ipsius applicuit numisma Sanctæ, quod ego ei dederam, & ille sciens cujus esset, magno affectu est complexus. Convaluit tam citò, ut intra triduum domo exiverit.

Didacus de Bustamante, famulus Comitæ de Oliva, pessimè habebat è quodam vulnere, & postquam illi imposui velum illius Venerabilis Dominæ, subitò fuit curatus.

Cùm degerem inter montana in oppido Reynoso, reperi in domo cujusdam amicæ meæ puerum, ipsius filium, qui patiebatur fluxum sanguinis. Dedi ejusdem matri unum granum Rosarij ex ijs, quæ fuerant meæ Sanctæ Dominæ, quo ipsi applicato, cessavit fluxus, atque convaluit.

Mulier quædam laborabat ex partu, dicebaturque esse impossibile ut pareret, eò quòd corporis esset exilis, & infans ex indicijs existimaretur esse valde magnus. Recursum fuit ad me, ut aliquid darem è rebus Sanctæ. Ivi egomet ad eam videntem, & applicui illi quoddam ipsius Rosarium, atque continuo, me præsentem, feliciter partum est enixa. Post alia hujusmodi prodigia jurata concludit, istud referendo.

Quando ex mea patria sum reversa Valisoleum, periculossimo fui correpta morbo, habitans in domo Licentiati Pulgar Advocati Regiæ Cancellariæ. Suscepi sacrum Viaticum, & eâ nocte agebatur, de danda mihi extrema Unctione. Relicta sum modico tempore sola, & derepente conspexi juxta meum lectum meam Venerabilem Dominam Marinam, quæ mihi adstabat, licèt me non alloqueretur. Quamvis autem magnum inde caperem solatium, nihilominus sive præ turbatione, sive ob morbi mei vehementiam, nemini id dicebam. Intravit tum in cubiculum una ex filiabus Doctoris Pulgar me invisura, quod sæpe faciebat, quâ intrante mea Sancta Dominæ recedebat ad iconem Sancti Dominici, quæ erat imposita altari præparato ad dandum mihi Viaticum, ibique mihi disparuit. Effectus fuit iste, quòd manè sim reperta sana, atque semper id habui, & habeo pro miraculo. Hactenus prædicta testis.

